

גנזי המלך

72 קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת ארבע כנסות

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי"

אדם יכול לזכות למעלה שלא היה מגיע אליה כלל, אם יעשה מעשה וישתנה לטובה - בשעה שאחרים נרפים. שיחת חזוק לחדש אלול מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק

גם "רַחֲצֵתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֲטַנְּפֶם?" (שם) "אבא, תחזור למעלה, תבוא בעוד שנה". חוצפה שאין כדוגמתה!! המזל שלנו הוא; שאבינו - אב הרחמן. כל שנה הוא מנסה מחדש.

חדש אלול, שבועות ספורים לפני יום הדין אבל הרבה אנשים מתרפים ולא מתכוננים כראוי ליום הדין. השאננות אוחזת בנו. אולי קמים לסליחות, אולי עושים משהו, אבל האם זה גורם לשינוי מהותי בחיינו? יכול להיות שבאים לבית הכנסת ואומרים בשירה ובשמחה במנגינה ערבה 'אָדוֹן הַסְּלִיחוֹת. בּוֹחֵן לְכַבּוֹת...' אבל זה כמו אחד שעל כל העבירות הוא שר לעצמו... 'אָדוֹן הַסְּלִיחוֹת. בּוֹחֵן לְכַבּוֹת. גּוֹלָה עֲמוּקוֹת. דּוֹכֵר צְדָקוֹת. חֲטָאנוּ לְפָנֶיךָ רַחֵם עָלֵינוּ' (חלר"ע). אצל הקב"ה אין שקר. הוא רואה בדיוק מה עשית כל השנה. מה זה לומר חצי שעה סליחות.

אחד אומר לחבר שלו: "תשמע, אני ממש מצטער שלא החזרתי לך את החוב..." והולך. ומה עם הכסף? למחרת עוד פעם שב ושר "מצטער על החוב..." ושוב הולך. "ומה עם הכסף?" כך כל יום שר 'אָדוֹן הַסְּלִיחוֹת. בּוֹחֵן לְכַבּוֹת...' ולא חוזר בתשובה, אז מה זה שוה?

בחדש כזה יש רבים לצערנו הרב שמתרפים. מי שעומד ומתחזק, חוזר בתשובה ומתקרב לבורא ומקבל על עצמו קבלות - נוטל שכר כנגד כולם.

"אבא די! קח אותנו בחזרה, תגאל אותנו, שחרר אותנו מעול הגוים, מהלחץ, מהמלחמות. תן לנו שלום, תן לנו שקט, תן לנו בריאות, קח את המחלות, זרוק מעלינו את הכל..." אלפיים שנה! אבא רק מחכה לדבר פשוט - שנפתח לו את הדלת.

טוב, אומר הקב"ה: לא משנה שאתם לא שומרים על קשר הגון, לא מתפללים שלש תפילות כראוי בכל יום, אבל אתם יודעים מה? - אני אבוא אליכם בעצמי, אני ארד אליכם, רק שתנצלו זאת ו"דַרְשׁוּ ד' בְּהַמְצָאוֹ קְרָאֵהוּ בְּהִיטּוֹ קְרֹב" (ישעיה נה ו). אני בא! אבא, דופק. חדש ימים הוא דופק, מחפש סליחות, הוא הביא עמו מזוודות מלאות של רחמים. "קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי" (שיר השירים ה ב), כמה לשונות חיבה, רק תפתחו את הדלת! ומה עונים לו? "אבא, אני עיף". כי "פִּשְׁטִיתִי אֶת כְּתָנִיתִי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה" (שיר השירים ה ג) "אני כבר ישנוני עם פיג'מה, אני מאד עיף".

משל לבן ואב; הבן נסע למדינת הים. לאחר כמה שנים מרים אביו טלפון ואומר לו: "בני, אני רוצה לבוא לבקר אותך". אומר לו הבן: "בשמחה". האב ממשיך: "תשמע אני אגיע ביום פלוני בשעה פלונית, בטיסה פלונית". והבן משיב: "ברוך הבא".

האבא מגיע לשדה התעופה, יורד מהמטוס, מחפש את הבן, מסתכל ימינה ושמאלה ואין אף אחד שממתין לו. אולי הוא התעכב? - חושב הוא לעצמו - אולי יבוא עוד שעה, יתכן שנתקע בפקקים? חמש שעות מחכה לו - והבן לא בא. האב לוקח מונית, נותן לו את הכתובת ונוסע עד לביתו של הבן. מגיע, מסתכל על הבית, מוצא על הדלת שלט ועליו השם של בנו, מקיש בדלת. גם הלב שלו נוקש מהתרגשות. פעם ופעמים, אבל אף אחד לא עונה. "אולי קרה משהו?" - הוא שואל את עצמו בדאגה. לא יתכן שהבן לא יהיה בבית ואף לא בשדה תעופה שהרי סיכמנו שאני בא. פתאם הוא שומע קול מאחורי הדלת, שואל: "מי שם?" והוא ממחר להשיב: "אבא, אבא... זה אבא?" והבן משיב: "אוי, אבא, אני עיף, אתה יכול לבוא יותר מאוחר..." האבא לא מביין: "הלא אני לא באתי מהבית השני בשכונה, הגעתי מעבר לים, אפילו קבענו את הזמן ולא די שלא חיכה לי בנמל התעופה, אלא גם כשאני דופק בפתח דלתו הוא עונה לי: "אני עיף, לא עכשיו". היתכן כדבר הזה?

אלפיים שנה אנחנו בגלות, גולים מעל שלחן אבינו ואף אחד לא זועק ואומר:

שו"ת חברותא

'גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה.

סעודה לאחר ברית מילה היא דין, או מנהג?

מקיימים אותה בשמחה, שהרי מחויב בזה מעיקר הדין!! ובפרט שההמשך של הגמ': 'וכל מצוה שקבלו עליהם בקטטה כגון: עריות דכתיב: "וַיִּשְׁמַע מִשָּׁה אֵת

מערכת 'חברותא' מיוחד ל'גנזי המלך'

שבת דף קל ע"א

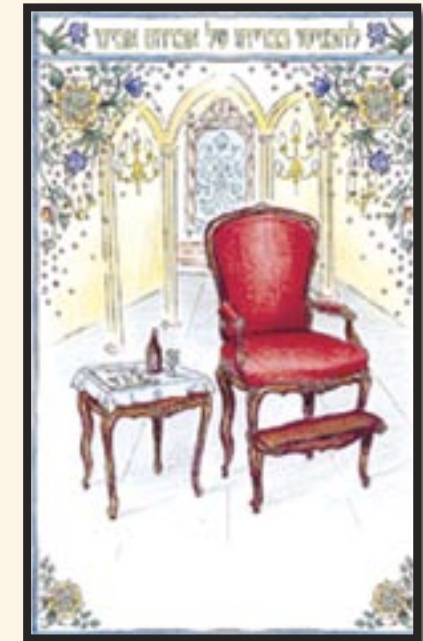
שאלה: רצוני לברר האם סעודה שעושים לאחר ברית מילה היא חיוב מעיקר הדין, או שהיא מנהג שנהגו ישראל קדושים?

תשובה: בדף ק"ל ע"א: 'תניא רבי שמעון בן גמליאל אומר, כל מצוה שקיבלו עליהם (ישראל) בשמחה כגון מילה, דכתיב (תהלים קי"ט קסב): "שֶׁשׁ אָנֹכִי עַל אֲמֹרְתִי כְמוֹצֵא שְׁלֵל רֵב" עדין עושין אותה בשמחה ופירש רש"י: שאף כיום עושים אותה בשמחה 'שעושים משתה'.

והתוספות מבארים; היכן מבואר שקבלו אותה בשמחה? על פי המדרש על הכתוב: "וַיַּעַשׂ אֲבִרְהָם מִשְׁתֵּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֵל" שביום ה' ג' דהיינו; ביום השמיני - מל. (מצוין שהוא מפרד"א פכ"ט ובדפוס שלנו ל"מ נוטריקון זה), הרי שבשעה שקיימו בפעם הראשונה את מצות מילה ביום השמיני, עשו עליה משתה גדול.

ההוכחה מדברי הגמרא

ולכאורה מתבאר מלשון הגמ', 'עדין עושין אותה בשמחה' - שהמשתה אינו אלא מנהג שנהגו, כי אם המשתה מחויב מדינא, מה הוא החרוש הגדול שעדין

העם בכה למשפחתיו" (במדבר יא י) על עסקי משפחותיו, עדין עושין אותה בקטטה שמצוה שקבלו אותה בקטטה, עדין יש בה קטטה. 'דליכא כתובה דלא רמו בה תיגרא' והרי הקטטה ודאי אינה אלא, שכך הוא מציאות הענין עד היום, הרי לכאורה, שגם השמחה בברית מילה

הוא שכך הוא מציאות הענין, שמקבלים אותה בשמחה ועושים עליה משתה.

הלשון בפרקי דר"א

אמנם בפרקי דרבי אליעזר (פכ"ט) אמרו: 'חייב אדם לעשות שמחה ומשתה באותו היום שזכה למול את בנו, כאברהם אבינו, שנאמר: "וַיַּעַשׂ אֲבִרְהָם מִשְׁתֵּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֵל אֵת יִצְחָק". הרי מבואר מלשון הפרקי דרבי אליעזר שסעודת ברית מילה היא חיוב גמור.

מחלוקת המחבר והגר"א

ובשלחן ערוך (יור"ד רס"ה סי"ב) כתב המחבר: נוהגים לעשות סעודה ביום המילה. והביא על זה הגר"א (סקמ"ז) דברי הפרקי דרבי אליעזר הנ"ל. ומשמע שכונתו להשיג על המחבר, שאינו מנהג בלבד, אלא חיוב מעיקר הדין. אמנם מדברי הגמ' משמע כדעת המחבר; שאינו אלא מנהג וכנ"ל.

דברי התנחומא

ובתנחומא (תזריע ה') מבואר לכאורה להדיא: שסעודת הברית אינה מעיקר הדין וזה הוא שבחן של ישראל. וזה לשון התנחומא: 'וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל' (ויקרא יב ג) אין כתיב שם שיוציא הוצאות על המילה. בא וראה כמה ישראל מחבבין את המצוות, שהם מוציאין הוצאות, כדי לשמור את המצוות ולשמוח בהם, אמר הקדוש ברוך הוא: אתם משמרים את המצוות ותשמחו בהן?! אני מוסיף לכם שמחה, שנאמר: 'וַיִּסְפוּ עֲנָוִים בְּר' שְׁמָחָה וגו'.

אלול

ה"תקון" של היצר הרע

לפני שהאדם מתקן, הוא צריך ללמוד מה דורשים ממנו בימי הרחמים והסליחות

בתפילה. אז נתחיל לבדוק אם באמת אתה טוב בתפילה... אתה משתדל להקפיד להופיע בזמן לסדרים, הבה נבדוק האם אכן זה כך... וכך עובר יצר הרע עם האדם על רשימת הדברים שהוא באמת טוב בהם ועל הדברים שהוא רע בהם הוא מדלג... לכן, האדם נדרש בראש ובראשונה לדעת מה התורה דורשת ממנו. על כן בחדש 'אלול' נדרשים ללמוד את השער השלישי ב'שערי תשובה' לרבנו יונה. בשער הזה מפורט מה התורה דורשת מהאדם. רק אז אפשר להתחיל לחפש ולהשוות מה ההבדל בין הרצוי למצוי. ■

הסבא מנובהרדוק סיפר: שברוסיה חל איסור ליבא סחורות מסוימות. יום אחד הגיע פקח ממשלתי לחנות אחת ובעל החנות יצא לקראתו, חיבקו והתנדב להראות לו את כל הסחורות ואת הדרי המפעל והכל בפרוטרוט. לאחר שהפקח השתכנע שלפניו עומד הישר באדם, הגיעו לחדר שבו היתה הסחורה האסורה, עברו עליו בפרופון ומהרו לצאת. הלא הפקח מאמין לו כבר... כך בחדש 'אלול' - יצר הרע בא לאדם ואומר לו שצריך לעשות משהו... ועורך יחד עם האדם חפוש. במה אתה טוב?

עלי הגיון

"שפטים ושטרות תתן לך בכל שעריך"

האדם מעורר בעבודה שלמטה את השער העליון לפתוח שערי חסד על פי 'הסנדלר' רבי משה יעקב הכהן רביקוב זצ"ל

ידי "ושפטים את העם משפט צדק" (שם). ללמד צדקה וזכות על כל זרע ישראל ואז האדם מעורר השער של מעלה ועל ידי זה יוצא זכאי ברין במשפט של מעלה. כי 'במדה שאדם מודדין לו' (ק.פ. ■)

מודר (סנהדרין)

ולהריק ברכה על כל זרע ישראל. וזהו שאמר: "שפטים ושטרות תתן לך בכל שעריך" (דברים טז יח), רצונו לומר; שאתה בעצמך תתקן ותכין את המשפט של מעלה על ידי "שעריך" היינו; השערים שלך, שאתה עושה ומעורר במעשיך. על

דהנה הקב"ה שופט את כנסת ישראל ביום המשפט בגדול רחמיו וחסדיו. אך צריכים אתערותא דלתתא לעורר את המידה של רחמנות למעלה. ועל ידי מה תתעורר אותה המידה של חסד? כשאנו למטה מתנהגים בחסד ומלמדים זכות על כל איש מישראל, אז, על ידי זה גם מלמעלה מתעוררת אותה המידה ומלמדים גם על כל זרע ישראל, חסדים. ואם כן האדם מעורר בעבודה שלמטה את השער העליון לפתוח שערי חסד

דבר יום ביומו

הלכות תפילין

קל, כשהוא מברך. (שם) ל. תש"ר חולץ תחלה אחר שמסיר ג' כריכות מהאצבע ויניח בתיק ש"ר ואח"כ יחלוץ ש"י. ונכון להזהר שלא יחלוץ ש"י עד שיניח ש"ר בתוך התיק. (סימן כ"ח סעי' ב' סק"ה ח'). ■

סימן יס"ד של שלוש ראשים מתוך ה-CD "התפילין והנחתן"

סעי' ב' וסימן ל"ח סעי' ב' לענין איסור הפחה בתפילין. (סימן כ"ה סעי' י"ג ס"ק נ"ה נ"ו). כט. האנשים שנוהגין לקפל הטלית והתפילין בעת אמירת קדיש, לא יפה הם עושין, שמא ייש לכזין בענית איש"ר ולא גרע מכל הברכות, שאסור לעשות אפילו תשמיש

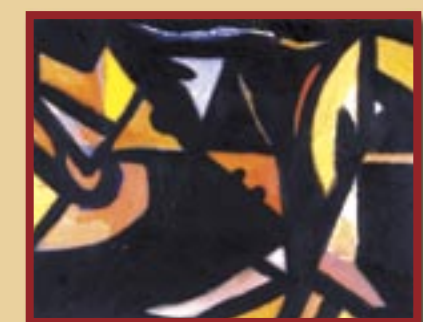
הרב יוסף הלפרין מיוחד ל'גנזי המלך'

קצור דינים מ'משנה ברורה' כח. אין ראוי לחלוץ התפילין, עד אחר קדיש שלם שאחר ו'בא לציון'. והאר"י ז"ל, לא היה חולץ, עד אחר 'על כן נקוה לך'. ובמקומות שנוהגין לומר קדיש יתום אחר 'עלינו', טוב שלא לחלוץ עד אחר קדיש יתום. ומי שאין לו גוף נקי ומתירא לעשות יפח, יחלוץ מיד. ועיין בסימן ל"ז

מעשה רב

לא תגורו

מעשה ביהודי שבחר ב'רביי' רפורמי להתדיין בפני הקב"ה...

יכולת לתבוע את בעל דינך לפני אחר הרבנים בעירך? הסביר לו היהודי: 'כל הרבנים בעירי הם יראי א-לקים ויש מקום לחשוש שמה לא יוכלו לקיים את הפסוק "לא תגורו" (דברים יז) ומחמת יראה יטו את הדין לטובת רבוננו של עולם. אבל עליך, אדוני ה'רביי', שמעתי שאין כך אפילו שמץ של יראת א-לקים ויכול אני לסמוך עליך שלא תטה את הדין לרעתי'...

יהודי אחד נכנס ל'רביי' רפורמי ידוע ואמר לו: 'אדוני הרב, בא אני מעיר רחוקה כדי לתבוע בעל דברים שלי לדין תורה.' - 'ומי הוא בעל הדברים שלך?' שאל ה'רביי'. - 'רבוננו של עולם בכבודו ובעצמו', השיב היהודי.

חיך ה'רביי' ושאל: 'מדוע אפוא טרחת לבא ממרחק עד לכאן? וכי לא

פרשת שופטים

”לְבַלְתִּי רוּם לְבָבוּ..”

רוב הספיקות בעניני אמונה והמריבות בעניני שלום בית מתעוררים על ידי הגאווה

הרה"ג שלמה ליונשטיין
מיוחד ל'גנזי המלך'

”כִּי הִשְׁחַד יַעֲזֹר עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלַף דְּבָרֵי צְדִיקִים” (דברים ט"ז, י"ט)

רבי אליהו-מאיר בלאך זצ"ל (תרנ"ח - 1894 - תשט"ו 1955) מייסד וראש ישיבת 'טעלז' ב'קליבלנד', היה אדם זהיר ומחושב, אשר דקדק כחוט השערה בכל מעשה ובכל מלה מדוברת.

בשנת תש"ט-1949, נלווה אחד התלמידים, ר' רפאל אלטמן מ'ברוקלין', אל ר' אליהו מאיר במסעו ל'דטרויט' לצורך איסוף כספים למען הישיבה. השנים נקלעו לסופת גשמים סוערת ולא היה כל סימן של הפוגה במטרים הסוחפים הניתכים ארצה. עדין נותרו לפניהם כתובות רבות שבהן טרם ביקרו.

ראש הישיבה לא רצה בשום אופן להכנס לבתים בנעליו המכוסות בכיץ כדי שלא ללכלך את רצפתם, על כן לא נותר לו אלא להכנס לחנות ולרכוש לעצמו ערדליים.

כך צעדו הרב ותלמידו בגשם השובט ובעודם נוטפים מים שאל רבי אליהו מאיר: "מי חייב לשאת בתשלום הערדליים הרב או ישיבת 'טעלז'?"

מחיר הערדליים היה רק דולר ורבע, אבל בשנת תש"ט לא זו בלבד שהיה זה סכום כסף ניכר, אלא שהרב בלאך היה כל כך חסר אמצעים עד כי לא יכול היה להרשות לעצמו אפילו הוצאה כזאת.

מחר גיסא, טען רבי אליהו מאיר: "הוא היחיד הנהנה מן הערדליים, שהרי גם אם היה מחזיר אותם ל'קליבלנד' יש להניח שאיש מן הבחורים לא היה זקוק להם, כיון שלכל אחד מהם היו מגפיים משלו.

ועל כן מן הראוי הוא שההוצאות יחולו עליו.

אולם מאירך גיסא, הרי גם לו היו מגפיים משלו בקליבלנד, שהותו ב'דטרויט' נועדה אך ורק למען הישיבה ועל כן אולי מן הראוי הוא שמחיר הערדליים יחשב כחלק מהוצאות הישיבה.

בסופו של דבר, כיסה הרב בלאך את

ההוצאה הזו.

דקדקנותו המופלגת של רבי אליהו מאיר באה לידי ביטוי גם ביחסו אל רכוש הישיבה. כאשר הבחין בפיסת ניר על רצפת בית המדרש או במסדרונות הישיבה היה מבקש מבחור שעמד בקרבת מקום להרים את פיסת הניר. זו היתה דרכו להמחיש לתלמידיו את השקפתו בענין הנקיון והכבוד במקום קדוש.

היה זה באחד מימיו הראשונים בשיבה כאשר רפאל אלטמן הצעיר יצא לרגע מאולם הישיבה לשתות מעט מים. כאשר התקרב אל כרו המים, נדהם לראות את אחד הבחורים רוכן על הרצפה, מקרצף אותה ומנסה להסיר ממנה פיסת גומי לעיסה שדבקה בה.

איש לא הורה לו לעשות זאת, אולם הוא ידע שראש הישיבה היה רוצה בכך ועל כן עשה זאת מבלי שנתבקש.

לימים היה אותו בחור לאחד מתלמידיו הנודעים ביותר של רבי אליהו מאיר וכיום הוא מכהן כאחד מראשי ישיבת 'טעלז' ב'שיקאגו' - הלא הוא הרב אברהם חיים לוין.

אולם הראוי ביותר לציון, לדעתו של רבי רפאל אלטמן, הוא המעשה הבא: במהלך אימי השואה הנאצית במלחמת העולם השנייה נספו רעיתו וארבעת ילדיו של הרב בלאך.

לאחר שהשתקע ב'קליבלנד', הקים מחדש את ביתו, נישא בשנית ונולדו לו שני ילדים. מובן שההורים הרעיפו אהבה רבה על שני ילדיהם אלו. בהגיע יום הולדתו השלישי של הבן, יוסף-זלמן, החליטו שני בחורים מהישיבה, בניס למשפחות אמידות, לקנות לילד מתנה מיוחדת.

הם ידעו שראש הישיבה שלהם אינו יכול להרשות לעצמו "מותרות" וגם אם יכול היה, בודאי שלא היה עושה זאת.

לפיכך, באהבתם לראש הישיבה ומתוך הערצתם הרבה אליו, רכשו עבור בנו הקטן תלת-אופן שהילד שמח עמו כמוצא שלל רב.

זמן קצר אחר כך, אמר היה רבי אליהו מאיר לבחון את תלמידיו ביורה דעה' לשם קבלת סמיכה לרבנות. שני הבחורים הללו היו בין המועמדים להבחן ע"י ראש הישיבה.

כאשר נכנסו פנימה אל החדר כדי להיבחן חייך אליהם רבי אליהו מאיר בחמימות ואמר להם: "באחד הלילות האחרונים ישבתי לכתוב לשניכם מכתב תודה על מתנתכם היפה ליוסף-זלמן ורצייתי להביע בכתב את רגשותי כלפיכם. אולם, מתוך רגשי התודה שלי אני רואה אתכם כעת באור שונה מעט מאשר קודם ולפיכך ברור לי שלא אוכל לבחון אתכם! לא אוכל להיות אוביקטיבי ואני חושש פן אגלה כלפיכם משוא פנים באופן זה או אחר ואתיחס אליכם שלא כפי שנהגתי עם יתר הנבחנים.

לכן אדאג לכך שתיבחנו ע"י ראש ישיבה אחר!" (רבי חיים מרדכי כץ, תרנ"ד - תשכ"ג).

הוא איחל להם הצלחה, הורה להם שנית על מתנתם ושלח אותם להיבחן אצל עמיתו.

התורה מזהירה אותנו: **"כִּי הִשְׁחַד יַעֲזֹר עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלַף דְּבָרֵי צְדִיקִים"** (דברים ט"ז, י"ט) מוסיפה על כך הגמרא (כתובות ק"ה): שאסור לקחת לא רק שוחד ממון, אלא גם שוחד דברים ואפילו מעשה תמים כמו הושטת יד לסיוע בעת חציית גשר עלול לפגוע בשיפוטו הנכון של האדם.

ביושרו המופלג מרחיב רבי אליהו מאיר בלאך את מושג השוחד וכולל בו אפילו תשורה שהוגשה לבנו. הוא ידע שגם אם היתה זו מחוזה של אדיבות כלפי הילד, הרי היתה זו גם מחוזה של חיבה כלפיו הוא וחשש פן הערכתו ותורתו עלולות להשפיע עליו ולפגום בגישתו האמורה להיות חסרת-פניות.

נאמר במדרש (אסת"ר א, י"א) על הפסוק: **"כְּשֶׁבַת הַמֶּלֶךְ אֶחְשָׁרוּשׁ"** (אסתר א ב) - 'בשבבת המלך אין כתיב כאן, אלא: **"כְּשֶׁבַת הַמֶּלֶךְ"**, ישיבה שאינה ישיבה. אבל ישיבתן של ישראל ישיבה..'

עיי"ש. ולפי זה יש לבאר למה כתוב כאן: משיחת דוד למלך על ישראל היתה

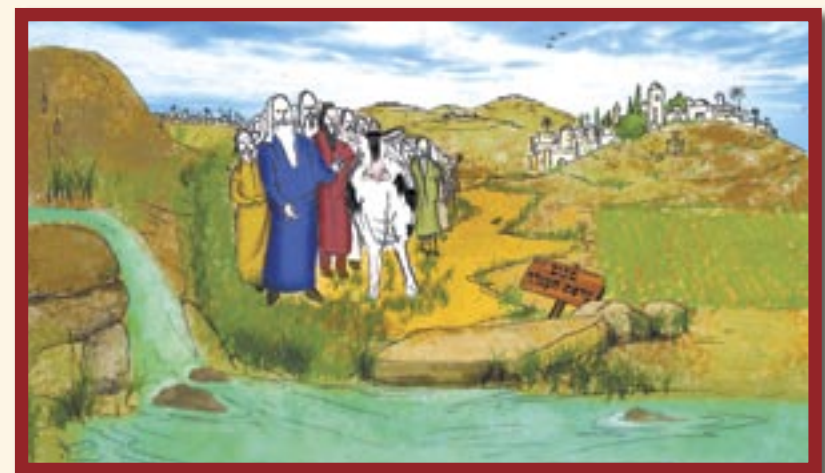
מאורע גדול ונפלא. ד' אמר לשמואל: **"מַלְא קַרְנֶךָ שֶׁמֶן וְלֶךָ אֶשְׁלַחְךָ אֶל יְשִׁי בֵּית הַלְחָמִי כִּי רָאִיתִי בְּבָנָיו לִי מֶלֶךְ"**. אמר שמואל אל ד': **"אֵיךְ אֵלֶּךָ וְשָׁמַע שְׂאוֹל וְהִרְגָנִי?"** (ש"א, ט"ז, ב').

ומפורסמת הקושיא איך אמר שמואל: **"אֵיךְ אֵלֶּךָ וְשָׁמַע שְׂאוֹל"** ואיך ישמע שאוּל, מי יספר לו?

מובא בספר ה'זוהר' בשם הבעש"ט:

"כְּשֶׁבַתוּ עַל כֶּסֶף מְמַלְכָתוּ" והלוא במלך מישראל הכתוב מדבר והיה לו לומר בשבתו על כסא מלכותו.

הגאון מטשעבין זצ"ל אמר: ששמע מאחר, ששמע מבעל ה'מנחת חנוך', שביאר שהנה דרך מלכים שבתחילת מלכותם מתנהגים בענוה ואחר כך מתגאים יותר ויותר. ועל זה אמרה תורה שאם יהיה לו ספר תורה יזכה שכל ימיו

יהיו בבחינת **"כְּשֶׁבַתוּ"** - ישיבה שאינה ישיבה, בחינת ענוה, כדכתיב לקמיה: **"לְבַלְתִּי רוּם לְבָבוּ מֵאֲחֵיו"**

"לְבַלְתִּי רוּם לְבָבוּ.." (דברים י"ז, כ')

מובא בספר 'אורחות יושר': וכתב הרמב"ם (יד החזקה הלכות דעות פ"ב, ה"ג): **"ויש דעות שאסור לו לאדם לנהוג בהן בכינוניות, אלא יתרחק מן הקצה האחד עד הקצה האחר והוא גובה לב, שאין דרך הטובה שיהיה אדם עניו בלבד, אלא שיהיה שפל רוח ותהיה רוחו נמוכה למאד ולפיכך נאמר במשה רבנו: 'עֲנִיו מְאֹד' (במדבר יב ג) ולא נאמר 'עֲנִיו' בלבד."**

ולפיכך ציוו חכמים (משנה אבות ד ד): **"מְאֹד מְאֹד הָיָה שְׁפַל רוּחַ"**; ועוד אמרו (סוטה ד.): **"שְׁכַל הַמַּגְבִּיהַ לְבוֹ, כְּאִילוֹ כִּפְר בְּעֵיקֶר, שְׁנֵאמַר: 'וְיָרֵם לְבָבְךָ וְשִׁכַחְתָּ אֶת ד' אֶל-לִקְיָהּ"**. (דברים ח יד) ועוד אמרו: **"בשמתא מאן דאית ביה גסות הרוח ואפילו מקצתה עכ"ל.** (רמב"ם יד החזקה הלכות דעות פ"ב, ה"ג)

בספר 'חיי עולם' (ח"א פכ"ז) האריך לבאר: שכל הספיקות והבלבולים בעניני

אמונה אינם אלא אצל בעלי גאווה, אבל מי שהוא ענו באמת אין אצלו שום ספיקות ובלבולים. ע"ש שהאריך בזה וכו'. שזה העצה הנכונה לכל אלו שיש להם בעיות והוא בדוק ומנוסה ע"ש. ובאמת כל המריבות בבתיים ושאיין שלום בית שמצוי מאד בזמננו, רובן ככולן באים ע"י גאווה ואם כל איש היה מחזיק בענוה ולא היה איכפת לו על כבודו ועל גאותו היו רוב המחלוקות מסתדרות בשלום. דוק ותשכח שהענוה האמיתית היא רפואה בדוקה ואמיתית לרוב הבעיות שיש בזמנינו וד' יתברך יערה עלינו רוח טהרה ממרום שנוכה לענוה אמיתית.

...ועונש הגאווה מבואר בגמרא (סוטה ד/ב ה/א): **"כל אדם שיש בו גסות הרוח לבסוף נכשל באשת איש... וכאילו כפר בעיקר... ואין עפרו ננער"** (שאיין קם לתחית המתים) ושכינה מייללת עליו... ולסוף נפחת' (ולבסוף מתמעט) אמר הקב"ה: **"אין אני והוא יכולין לדור בעולם"** (סוטה ה א) ואין תפילתו נשמעת ואמרו (סוכה כ"ט): **"נכסי בעלי בתים יוצאין לטמיון"** (נכסיו יורדין לטמיון) ואמרו (ע"ז י"ח): **"כל המתיהר נופל בגיהנם!"**... ואפילו בני ביתו שונאין אותו כמו שכתוב בב"ב (צ"ח): ...

...ואמרו: (תנא דבי אליהו זוטא, פרשה טו) **"לעולם יהא אדם עניו בתורה ובמעשים טובים (וביראת שמים) עם אביו ועם אמו ועם רבו ועם אשתו, עם בניו ועם בני ביתו, עם שכניו ועם קרוביו ועם רחוקיו ואפילו עם גוי בשוק, כדי שיהא אהוב מלמעלה ונחמד מלמטה"** ומתקבל על הבריות וממלא את ימיו ושנותיו בשם טוב, כי 'בזמן שיש באדם תורה ומעשים טובים אשתו יראה ממנו ובניו יראים ממנו ובני יראים ממנו, שכן יראים ממנו, אפילו אומות העולם מתיראים ממנו, שנאמר: **"וְיָרְאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ ד' נִקְרָא עֲלֵיהֶם וְיָרְאוּ מִמֶּנּוּ"** (דברים כח י) עכ"ל.

"תמים תהיה עם ד'.." (דברים י"ח, י"ג)

הר"ר חיים ברלין ז"ל זכה ללמוד מהגר"ז מבריסק זצ"ל אופן עשיית גורל הגר"א. פעם שאל את הגר"ז האם עשה כבר פעם גורל' זה ואמר שעשה פעם אחת ועלה לו הפסוק: **"תמים תהיה עם ד'.."** ■

נסיעה לקברות הצדיקים עם הרב אמנון יצחק

רבי מאיר בעל הנס-טבריה

זכאי "חי כפלים" 50% הנחה

ביום רביעי י' באלול 14.09.05

יציאה בשעה 7:30 בדיוק

המסלול:	11:30 טבריה	קבר רבי מאיר בעל הנס, ר' עקיבא, הרמח"ל
	13:00 כינר	הרצאה של הרב אמנון יצחק שליט"א
	14:30 כינר	ארוחת צהרים כיד המלך
	17:00 עמוקא	קבר רבי יונתן בן עוזיאל

ההרשמה במשרדי "שופר" רח' מתתיהו 10, בני ברק טל: 03-677779

זכרון עולם	אילנה בת מול לעלי נשמתה
השותפים: לאונה סונינו בן ג'וליה - אלדו אמתי בן אוג'ניו - ארודרו ספריה בן אמליה לחיים טובים	Leone Sonnino ben Giulia Aldo Amati ben Eugenio Eduardo Safdie ben Emilia
יוסף קלוסקי בן אברהם ואשתו דניאלה בת גיוליה לזכות בן זכר	Yosef Calosky ben Avraham and his wife Daniela bat Giulia
להצלחת נחום בן שרה ואילנה בת ינוב פרנסה ושלוש בית	

להרויח בגדול

בתוכנית "כח כפלים" \$ 28 מכספי מעשר

תקבלו סוף שבוע ששי שבת **חינם** קלטות וידאו, CD, טייפ, ספרים **חינם** טיול לאתרים בצפון **חינם** מנוי שנתי לעתון **חינם** מנוי לגנזי המלך **חינם**

גנזי המלך חינם מנוי שנתי חינם

מלא ושלת

הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מינימום

כס"ד	תאריך	לכבוד בנק	כתובת הבנק	מס' הסניף	מס' חשבון בבנק	סוג חשבון	קוד מסלקה
אני/ הח"מ שם בעלי החשבון	מס' זהות / ח.פ.	מספחה	מס' זהות / ח.פ.	מס' חשבון	2 3 9 2	אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה	קוד בנק
רח' / מס' / עיר	מיקוד	טל. בבית	מלאפון				

פרטי הרישאה 1: מסמך החיוב ופירוטו, יקבעו מסע לע"י יוס"ר ע"י (תעשיית קביעות) 2: פרטי החיוב: (מסמך במשכצת התאמות) לחיוב בתאריך: 20 לחודש / 50 לחודש

1: מסמך החיוב ופירוטו, יקבעו מסע לע"י יוס"ר ע"י (תעשיית קביעות) 2: פרטי החיוב: (מסמך במשכצת התאמות) לחיוב בתאריך: 20 לחודש / 50 לחודש

מילא ושלח

מילא ושלח

מילא ושלח

מילא ושלח

"קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעייתי יונתי תמתי"

>>> המשך מעמ' 1

כיון שלהרבה אנשים מזומן בזמן הזה שפע רב.

חדש אלול זה "אני לדודי דודי לי" (שיה"ש ו ג) "אני לדודי" - כפי שאני אהיה כלפי הקב"ה - דודי - כך יהיה "דודי לי". זו ההודמנות, הקב"ה ממציא את עצמו לפני בניו ואומר: "הנה אני קרוב אליכם עכשיו יותר משאר ימות השנה, בואו תתקברו". אם בעת הזאת אנשים נשארים שאננים ב'תרדמת', כמו שהיו במשך כל השנה, רק הולכים לסליחות וחוזרים, חצי ממנמים וחצי ערים, מה הרווחנו במעשינו? חדש אלול הוא חדש המסוגל לעורר את האדם. צריך להתקרב ולנצל את ההודמנות. אם אדם לא עושה את זה - מפסיד בגדול. אבל מי שעושה תשובה באותם ימים ומנצל אותם לעליה והתרוממות, אשריו לאיזה שכר ותקון הוא יכול לזכות.

כתוב ביחזקאל הנביא פרק מ"ד: "הפקהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי פתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני" (יחזקאל מד טו) דוקא "הפקהנים הלויים" ש"שמרו את משמרת מקדשי", מתי? כשטעו בני ישראל, דוקא "המה יקרבו אלי לשרתני". בזכות שהם התחזקו בשעה שאחרים טעו, הקב"ה קירב אותם לשרת אותו במקדש. מסקנא: אדם יכול לזכות למעלה שלא היה מגיע אליה כלל, אם הוא יעשה מעשה או מעשים וישתנה לטובה בשעה שאחרים נרפים.

כתוב: (ירושלמי ברכות דף סח/א) 'תני רבי שמעון בן יוחאי אומר: אם ראית את הבריות, שנתיאשו ודיהן מן התורה מאד, עמוד והתחזק בה ואתה מקבל שכר כולם'. כל המציאות של הבריאה, בשביל התורה. "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" (בר' א א) מה זה "ראשית"? ראשית - זו התורה. "ד' קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאד" (משלי ח כב) וה' אומר: "אם לא בריתי יומם וליילה חקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיה לג כה) בלי תורה - אני לא מקיים את העולם. נמצא שכל הבריאה בשביל התורה. אם כן; מי שמתחזק ברור שכולם

מתרפים בו, הרי שהוא מקיים את כל העולמות כולם. אם הדור מתרפה ולא לומד ובא אדם ומחזיק בתורה - נוטל שכר כולם. למה הדבר דומה? לבניית תקרה ומבקשים מאנשים לתמוך בידיהם את התקרה, אבל לאחר זמן כמה הורידו את היד. אחד שראה שהאחרים נרפים ומורידים את ידיהם, החליט להחזיק חזק יותר. ברור שהוא נוטל שכר כנגד כולם.

כתוב: שלכל אדם יש חלק בגן עדן ויש חלק בגיהנם. "אם זכה נוטל חלקו וחלק חברו בגן עדן. אם לא זכה - נוטל חלקו בגיהנם וחלק חברו". אם אתה בא ומוכיח את חברך ואומר לו: מגיע לך גן עדן, תניח תפילין, תשמור שבת, תלך לשעור תורה, תקבע עתים לתורה, התורה הזו ירושה לך - "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב" (דברים לג ד), אברהם יצחק ויעקב האבות הקדושים הורישו לנו ירושה גדולה, בא ותזכה בה והוא לא רוצה לזכות, אתה שרצית לזכותו והוא ויתר על כך, אתה נוטל את החלק שלו.

גם בחירת שבט לוי לעבודה היתה בשעה שעם ישראל התרפו בעבודת ה', כמו שכתוב: "ויאספו אליו כל בני לוי" (שמות לב כו). בני ישראל נכשלו בעגל. מי נאסף לקריאתו של משה רבינו? "מי לך אל"י" (שם) "ויאספו אליו כל בני לוי". מה זכו? שעבודת הקרבנות נלקחה מהבכורות ונמסרה להם לשרת את ה' בבית המקדש ובאהל מועד.

שוב נמצינו למדים: בשעה שאחרים לא עושים ואתה קמת ועשית - הרי שאתה נוטל שכר כנגד כולם. אדם שלומד ובוטח בה' בשעה שאחרים רצים ומחפשים את השקלים - הוא נוטל שכר כנגד כולם.

יש דבר אחד בדוק ומנוסה במשך 3300 שנה, בכל מצב שבו היו היהודים - אם הם פנו להקב"ה מתוך תשובה וחרטה על המעשים הרעים - הקב"ה קיבל את תפילתם. אם לא, אז המצב רק הלך והתדרדר.

אנחנו נמצאים לכאורה כיום בהסתר פנים, גם במצב הזה אפשר להתחבר לקב"ה, בפרט בחדש הרחמים והסליחות חדש אלול. אם אנו מתחברים לקב"ה בימים כאלה של "ד' רשנו ד' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב" (ישעיה נה ו), הקב"ה מזמן וממציא את עצמו לפרט ואומר: "שבו אלי ואשובה אליכם" (מלאכי ג ז). אבל הבעיה שהיהודים אומרים: "השיבנו ד' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם" (איכה ה כא) רבונו של עולם תתחיל קודם אתה. אך הגלוי פנים הגדול הוא שהקב"ה התחיל מזמן - יש תשובה בישראל - יש כבר מליון בעלי תשובה בישראל! עכשיו הגיע תורנו "שובו אלי..." .

טעם, גבון.

שמן קנולה טעמן

טעמן ירון באיכות:
השמן עמיד בטיואון ואינו נשרף.
אכן אינו מפיק ריח אלאי "שרוף".

טעמן ירון אשורי בריאות:
רק 5.5% שומן רווי!

טעמן ירון בטעם:
טעמו של השמן נפלא, ונוכחותו
משביה כל גפריט!

ירון בהכשר מהודר!

הציבור פסק: שמן קנולה של טעמן - הנמכר ביותר בציבור החרדי!

"עשרת המוצרים הנמכרים ביותר באוכלוסיה החרדית, לפי סדר הדירוג, הם: חלב מהדרין בשקית תנובה, 3%, 55 גבינת תנובה, קוטג' תנובה 5%, "גילה" תנובה (לבן), חלב בשקית טרה 3%, גבינת תנובה 5%, באריזה חסכונית, קורנפלקס תלמה, גבינה 5% תנובה בד"ץ, סוכר לבן סוגת ושמן קנולה של טעמן"

מחקר מיוחד שביצעה
איי.סי.נילסן ישראל
בקרב הציבור החרדי
(מאי 2004 - אפריל 2005)
ואשר פורסם ב"מעריב"
וב"ידיעות אחרונות"
ב-24.6.05 - קבע: